

Cherie
Priestová

v
v
ZEMĚTRÁS

TRIFID

Cherie Priestová
Zeměřas
Mechanické století - kniha první

Copyright © 2009 by Cherie Priest
Translation © Zdeněk Uherčík, 2011
Cover illustration © Jon Foster, 2011
Cover © Dagmar Krásná, 2011
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011

ISBN 978-80-7387-454-4

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Cherie Priestová

**Cherie
Priestová**

ZEMĚTRÁS

Mechanické století *kniha první*

Stanislav Juhaňák – Triton
Praha / Kroměříž

Věnování

Tato kniha je věnována Teamu Seattle – Markovi Henrymu, Caitlin Kittredgeové, Michelle Meadové a Kat Richardsové, neboť oni jsou srdcem a duší města.

Poděkování

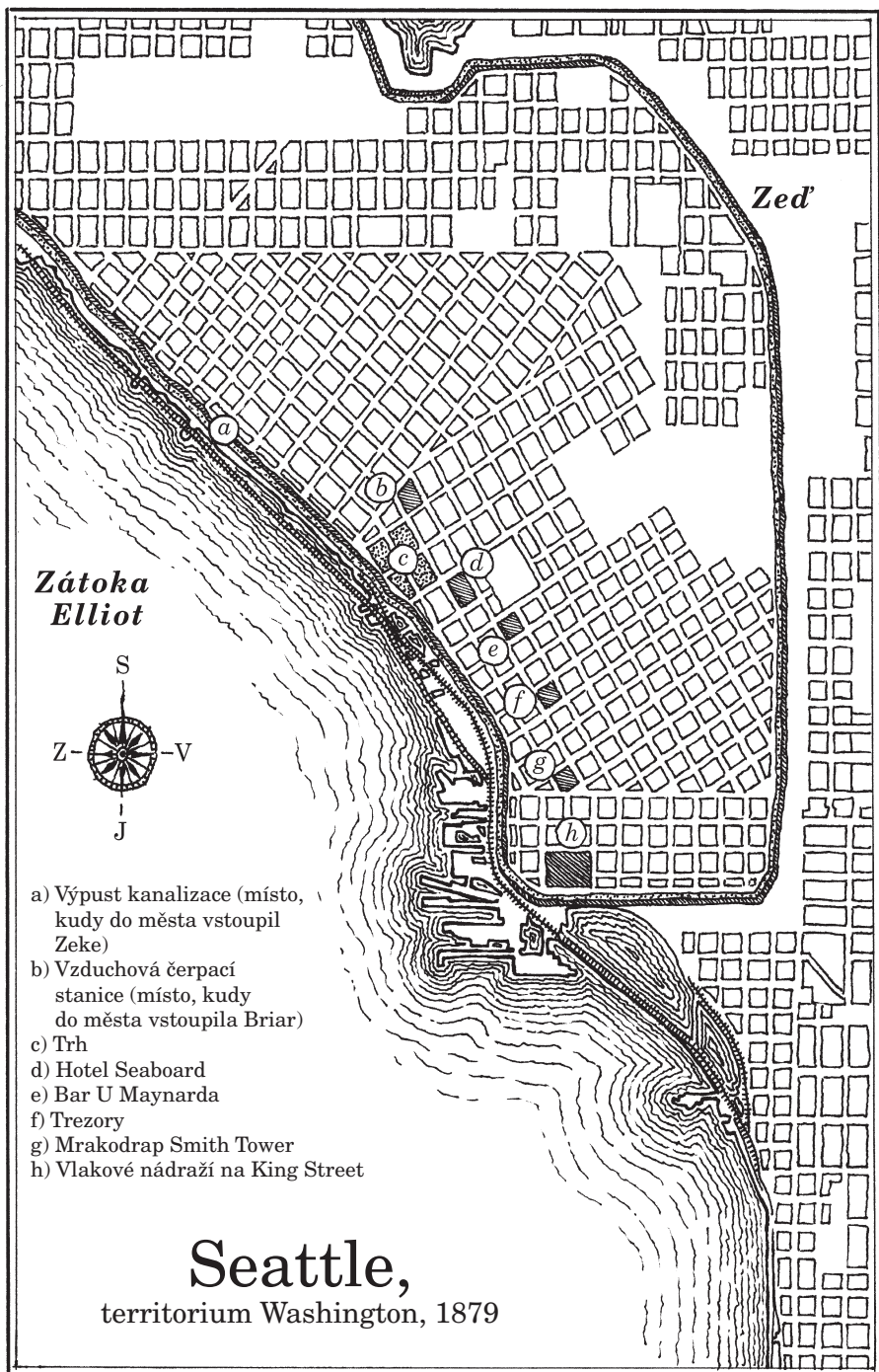
Za pomoc při práci na knize musím poděkovat mnoha lidem, proto to vezmu po pořádku.

Děkuji své editorce Liz Gorinské za její obrovský rozhled, nekonečnou trpělivost a nepřekonatelné odhodlání. Díky propagačnímu týmu vydavatelství Tor, zvláště Dot Linové a Patty Garciové i mé neúnavné a neustále povzbuzující agentce Jennifer Jacksonové.

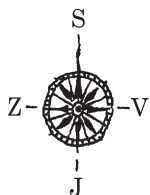
Mé díky také patří domácímu týmu – především mému muži Aricovi Annearovi, který musel skoro všechny mé příběhy protrpět se všemi mučivými detaily, mé sestře Becky Priestové, která mi pomohla se všemi triky a figly, a mé matce Sharon Priestové, která mě učí pokoře.

Díky výše zmíněnému Teamu Seattle a našim přítelkyním Duane Wilkinsově z knihkupectví Washingtonské university a jedinečné Sydne Kormanové z knihkupectví Barnes & Noble dole ve městě. Láskyplné díky také patří Paulovi Goatovi Allenovi. Však on už ví proč.

Další díky padají na hlavu mé oblíbené lykantropky Amandy Gannonové za to, že mi dovolila použít název jejího livejournalu jako jméno říditelné vzducholodi (ona je ta původní *Naamah Darling*) a průvodců podzemím Seattlu, kteří mi stále nabízejí práci, protože jsem jeho prohlídku už absolvovala nesčetněkrát. Děkuji své dávné přítelkyni Andree Jonesové a jejím Usual Suspects, protože mi vždy pomohla srovnat historické údaje a napadaly ji ty nejlepší úvodní poznámky. Díky patří také Talií Kayové, nesmírně nápomocné knihovnici z Veřejné knihovny v Seattlu a milovnici sci-fi; Gregovi Wild-Smithovi, mému udatnému webmasterovi, a Ellen Milneové za ty spousty koláčků.

**Zátoka
Elliot**

- a) Výpust kanalizace (místo, kudy do města vstoupil Zeke)
- b) Vzduchová čerpací stanice (místo, kudy do města vstoupila Briar)
- c) Trh
- d) Hotel Seaboard
- e) Bar U Maynarda
- f) Trezory
- g) Mrakodrap Smith Tower
- h) Vlakové nádraží na King Street

Seattle,
territorium Washington, 1879

„V tomto věku vynálezů učinila vojenská věda nesmírný pokrok. Největší vynálezy byly učiněny po zdoluhavých evropských válkách počátkem století a krátké tažení Francie proti Itálii ukázalo, jak velikou ničivou silou mohou mít válečné stroje.“

Thomas P. Kettell, Historie Veliké rebelie. Od jejího počátku do konce, s vysvětlením příčin, odtržení jižních států, sestavení konfedační vlády, koncentrace vojenských a finančních zdrojů federální vládou, nárůst její obrovské moci, vznik, organizace a vybavení soupeřících armád a loďstev; s jasným, živým a přesným popisem bitev a ostřelování, obléhání a kapitulací pevností atd., atd.; o ohromných finančních zdrojích a krocích vlády, nadšení a vlasteneckých darech lidí, spolu s popisem života všech významných státníků a vojenských a námořních velitelů, s obsažným a úplným rejstříkem. Z oficiálních zdrojů.

**Neuvěřitelné epizody
z dějin Západu (ukázka)**

Kapitola sedmá, „Seattle – podivný stát za zdí“

Z rozpracovaného díla Haleho Quartera

1880

Nedlážděné, hrbolaté stezky, které předstírají, že jsou cestami, svazují obě pobřeží jako tkaničky zavazují botu. Spojují je jako překřížené špagáty, jako překřížené prsty. Přes velikou řeku, přes pláně a horskými průsmyky se osadníci derou na západ. V povozech a dostavnících se pomalu přelévají přes Skalisté hory.

Takhle nějak to začalo.

V Kalifornii se na zemi válejí zlaté valouny velikosti ořechu – aspoň tak se to říkalo. Pravda kráčí zvolna, zatímco šeptanda letí na zlatých křídlech. Z lidského potůčku se stala mohutná řeka. Lákavé západní pobřeží se hemžilo prospektory, kteří pokoušeli štěstí, zarávali pánve do kamenitého dna potoků a modlili se k Fortuně.

Země se začínala zalidňovat a nastala nouze o pozemky. Zlato se v zemi nacházelo v podobě tak jemného prachu, že muži, kteří je dobývali, je mohli vdechovat.

V roce 1850 přilétla od severu šeptanda lesklá zlatem.

Říkala si Klondike. Přijď a proklesti si cestu ledem. Bohatství ve zlatě tam čeká na odvážného muže.

Vlna se pohnula a její čelo se otočilo k vyšším zeměpisným šířkám. To byla velice, velice dobrá věc pro poslední zastávku před kanadskou hranicí, zatuchlé poloměstečko na zátocě Puget Sound, pojmenované po náčelníkovi místních kmenů Seattle. Ze zablácené vesnice se téměř přes noc stalo malé impérium. Každý prospektor a dobrodruh se zde zastavil, aby obchodoval a doplnil zásoby.

Zatímco se američtí zákonodárci dohadovali, jestli koupit, nebo nekoupit Aljašku, Rusové kličkovali a přemítali,

o kolik si říct. Jestli je ta země opravdu plná zlatých nalezišť, pravidla hry se úplně změní; ale i kdyby tam byly téměř nevyčerpatelné zásoby, jak je vytěžit? Bohatá žíla, která se místy vynořovala k povrchu, ale povětšinou se táhla v hloubce sta stop, byla ideálním místem, kde to vyzkoušet.

V roce 1860 Rusové vyhlásili soutěž o sto tisíc rublů pro toho, kdo vyrobí nebo navrhne stroj, který se dokáže probít ledem ke zlatu. Bez ohledu na to, že občanská válka byla na spadnutí, začaly vědecké závody ve zbrojení.

Po celém severozápadu Spojených států amerických všichni vymýšleli a sestrojovali veliké i malé stroje. Byly to rafinované výtvořky vymyšlené tak, aby vydržely krutý mráz a dokázaly se prokousat zmrzlou půdou tvrdou jako diamant. Poháněla je pára a uhlí a k jejich mazání se používaly speciální směsi, které měly jejich mechanismus ochránit před nepřízní živlů. Některé stroje byly vymyšleny tak, aby se daly řídit jako dostavník, jiné dokázaly hrabat samy, ovládané hodinovými stroji a důvtipnými naváděcími mechanismy.

Ale žádný z nich nebyl tak silný, aby si poradil s hluboko ponořenou žilou. Rusové už byli téměř rozhodnutí prodat Američanům zemi za celkem směšnou částku, když... když za nimi přišel vynálezce ze Seattlu a ukázal jim plány úžasného stroje. Byl by to ten největší těžní stroj, jaký by byl kdy sestrojen. Padesát stop dlouhý, plně mechanizovaný a poháněný stlačenou párou. Na jeho přídi se nacházely tři hlavní vrtací a řezné hlavy, šnekové ústrojí po stranách na zadní části umožňovalo nabírat a vyhazovat rozdrcený led a horninu nebo pohyb vzad. Dokonalé vyvážení a mohutné pancéřování umožňovalo stroji vrtat téměř ideálně svisle i horizontálně, podle pokynů obsluhy. Byl naprosto dokonalý a jeho výkon by nastavil nový standard všech podobných strojů vyrobených po něm.

Zatím jej však nikdo nepostavil.

Vynálezce, muž jménem Leviticus Blue, přesvědčil Rusy natolik, že dostal zálohu dost velikou na to, aby mohl zahájit práce na úžasném těžním stroji. Vymínil si šest měsíců času a přislíbil veřejnou ukázkou.

Leviticus Blue vzal zálohu, vrátil se domů do Seattlu a ve sklepě svého domu začal konstruovat svůj pozoruhodný stroj. Skrytý před pohledy ostatních obyvatel města, kousek po kousku sestavoval svůj vynález. Každou noc děsily sousedy zvuky tajemných nástrojů a přístrojů. Ale nakonec, a drahnou dobu před šestiměsíčním termínem, vynálezce prohlásil, že je jeho mistrovské dílo kompletní.

Co se událo potom je předmětem mnoha dohadů.

Mohla to být jen nehoda, hrozné selhání stroje, který se vymkl kontrole. Mohl to být jen důsledek omylu, špatného načasování či chybného výpočtu. Nebo to naopak mohl být dopředu vypočítaný krok, který měl pro zjištěnou chamtivost s bezpříkladnou krutostí zničit střed města.

Co k tomu doktora Bluea vedlo, se patrně nikdy nedozvíme.

Byl to svým způsobem lakomý člověk, ale ne víc než většina ostatních. Je tedy možné, že chtěl jen sebrat peníze a utéct – s trochou hotovosti v kapse navíc, aby měl lepší vyhlídky. Vynálezce se krátce před oněmi událostmi oženil (zlí jazykové tvrdili, že si vzal ženu o dvacet pět let mladší) a spekulovalo se, že by snad ona mohla stát za jeho jednáním. Možná ho nutila ke spěchu nebo chtěla mít bohatšího manžela. A nebo, jak se tvrdí, neměla o ničem ani tušení.

Jedno je ale jisté. Odpoledne druhého ledna 1863 vyrazilo z sklepa něco děsivého a prohnalo se od domu na Deny Hill do obchodní čtvrti v centru a zpět, zanechávajíc za sebou hrůzu a zkázu.

Několik málo svědků se shodlo, a ještě méně jich bylo věrohodných, že zahlédli úžasný těžní stroj. Hnal se pod zemí, dolů z kopců, podhrabával luxusní domy bohatých

námořních kapitánů a loďařů, podryval se pod blátivou rovinou, na níž stála pila, pod chodbami, sklepy a sklady obchodů, galanterií, lékáren a... a ano, také bank.

Všech čtyř největších, které stály v ulici v řadě vedle sebe. Všechny čtyři banky byly vyplněny a jejich sklepení se proměnila v kamenitou drť. Jejich zdi se roztrásly, rozpraskaly a nakonec se zřítily. Stropy se propadly dovnitř, když ztratily oporu pilířů a kleneb, a na hromady suti pak dopadly zhroucené střechy. V těchto čtyřech bankách byly asi tři miliony dolarů od kalifornských zlatokopů.

U přepážek zahynulo mnoho nevinných lidí. Ještě víc jich zemřelo na ulicích, kde je rozdrtily padající zdi.

Obyvatelé volali po bezpečí, ale kde je mohli nalézt? Země se otevírala a polykala je všude tam, kde se těžní stroj dostal příliš blízko k povrchu a slupka hlíny byla tak tenká, že neunesla ani sama sebe. Ulice se vlnila jako koberec vhozený do příboje, zmítala se ze strany na stranu jako přišlápnutý had. Z míst, jimiž se stroj prodral, ozývalo se z podzemí praskání a dunění padající horniny.

Slovo zkáza je naprosto nedostatečné pro popis takové katastrofy.

Konečný počet obětí nebyl nikdy vyčíslen, protože jen nebesa vědí, kolik těl zůstalo zaklíněno pod troskami. Žel nebyl čas na jejich vyproštění.

Neboť poté, co doktor Blue opět uložil stroj pod svým domem a utichl nářek raněných a ze zbylých střech se začaly hlasitě ozývat vzteklé hlasy, zasáhla město druhá vlna děsu. Obyvatelé Seattlu si jen těžko mohli myslet, že tato druhá vlna nemá spojitost s vlnou první, ale důvody jejich podezření nebyly nikdy objasněny ke všeobecné spokojenosti.

Nyní lze jen popsat pozorovatelná fakta. Snad po čase další analýzy poskytnou lepší odpověď, než nám dávají současné dohady.

Známo je toto: U dělníků, kteří pracovali na odstraňování trosk nejbližze zhrouceného bankovního bloku, se ob-

jevila zvláštní nemoc. Podle všech výpovědí byl výskyt této nemoci vázán na tunely, které zůstaly po těžním stroji, a na plyn, který z nich unikal. Zprvu byl plyn bez barvy a zápachu, ale postupem času se jeho koncentrace zvýšila natolik, že byl viditelný pouhým okem, pokud se člověk díval polarizačním sklem.

Díky pokusům a utrpení se podařilo stanovit některé vlastnosti plynu. Byla to hustá, pomalu se pohybující substance, která zabíjela při kontaktu. Jednoduchými bariérami bylo možné její postup zastavit či zpomalit. Během evakuace byly ve městě vybudovány dočasné zábrany. Ze stanového plátna napuštěného dehtem se stavěly provizorní stěny.

Tyto dočasné bariéry však selhávaly jedna za druhou a další tisíce obyvatel fatálně onemocněly. Bylo třeba podniknout důraznější kroky. Rychle byly nakresleny a schváleny plány, a do roka od katastrofy způsobené těžním strojem doktora Bluea byl celý střed města obehnán masivní kamennou a cihlovou zdí.

Zeď byla vysoká zhruba dvě stě stop – v závislost na profilu terénu – a silná patnáct až dvacet stop. Obklopovala poškozené domovní bloky a uzavírala oblast o ploše téměř dvou čtverečních mil. Byl to vpravdě stavitelský zázrak.

Ale město za zdí pustlo. Kromě krys a vran, které tam údajně přebývaly, bylo dokonale mrtvé. Plyn, který stále prosakuje ze země, ničí všechno, čeho se dotkne. Dříve rušná metropole se změnila v město duchů, v jehož okolí žijí obyvatelé, kteří se včas vystěhovali a přežili. Přestože se mnoho bývalých obyvatel odstěhovalo na sever do Vancouveru nebo na jih do Tacomy a Portlandu, mnoho jich dál žije poblíž ochranné zdi.

Usídlili se na bahnitých pláních a v kopcích. V tomto volně roztažnému městu-neměstu, kterému málokdo řekne jinak než Periferie, znovu začali své životy.

1

Uviděla ho a zastavila se jen několik stop od schodů.

„Promiňte,“ vyhrkl, „nechtěl jsem vás vylekat.“

Žena v černém kabátu nehnula ani brvou. Nepohnula se. „Co chcete?“

Měl připravenou řeč, ale teď si na ni nedokázal vzpomenout. „Mluvit. S vámi. Chci s vámi mluvit.“

Briar Wilkesová pevně zavřela oči. Když je zase otevřela, zeptala se: „Kvůli Zekovi? Co zase provedl?“

„Ne, ne, o něho nejde. Doufal jsem, madam, že bychom mohli mluvit o vašem otci.“

Trochu se uvolnila a zavrtěla hlavou. „Tak to jo. Přísahám bohu, že všichni muži v mém životě...“ Zarazila se. „Můj otec byl tyran a všichni, které miloval, se ho báli. Tohle jste chtěl slyšet?“

Zůstal stát na místě, než vyšla těch jedenáct krivolakých schodů, které vedly ke dveřím jejího domu a k němu. Když se zastavila na úzkém zápraží, zeptal se: „Je to pravda?“

„Spíš ano než ne.“

Stála před ním a v prstech svírala kroužek s klíči. Temeň její hlavy bylo ve stejné úrovni jako jeho brada. Myslel si, že mu klíči míří na pas, dokud si neuvědomil, že stojí přede dveřmi. Uhnul.

„Jak dlouho už na mě čekáte?“

Rád byl zalhal, ale její pevný pohled ho přibíjel ke zdi. „Několik hodin. Chtěl jsem tu být, až přijдете domů.“

Ve dveřích to cvaklo, cinklo a otevřely se dovnitř. „Vzala jsem si ve vodárně směnu navíc. Mohl jste klidně přijít později.“

„Mohu dovnitř, madam? Prosím.“

Pokrčila rameny, ale neřekla ne, ani mu nezavřela před nose a nenechala ho stát v té zimě venku. Vešel tedy, zavřel za sebou a počkal u dveří, dokud Briar nenašla lampu a nezapálila ji.

Odnesla lampu ke krbu, ve kterém leželo několik vychladlých polen. Vedle krbu byl položený pohrabáč, měch a plochý kovový koš s polínky. Pohrabáčem rozhrábla popel a na dně našla několik doutnajících uhlíků.

Stačilo je rozfoukat, přihodit hrst třísek, dvě polínka a za chvíli vyskočily plameny.

Briar se vysoukala z rukávů kabátu a pověsila ho na věšák. Bez kabátu byla vyzáblá, jako kdyby příliš dlouho pracovala a příliš málo nebo nezdravě jedla. Její rukavice bez prstů a vysoké hnědé boty byly plné špíny z vodárny, oblečená byla do kalhot jako muž. Dlouhé černé vlasy měla sčesané dozadu a nahoru, ale po dvou směnách v práci se několik těžkých pramenů vymanilo z hřebenů, které je držely, a povlávalo jí kolem hlavy.

Bylo jí pětatřicet a nevypadala ani o trochu mladší.

Před krbem, v němž se rozhořival oheň, stálo staré kožené křeslo. Briar se do něho svalila. „Řekněte mi, pane... promiňte, ale neřekl jste, jak se jmenujete.“

„Hale. Hale Quarter. A musím říct, že setkání s vámi je pro mě ctí.“

Na okamžik měl pocit, že se začne smát, ale neudělala to.

Natáhla se a ze stolku vedle křesla vzala váček. „Tak dobře, pane Quartera. Řekněte mi, proč jste čekal tak dlouho v tom hrozném počasí?“ Z váčku vyndala malý kousek papíru a velikou špetku tabáku. Chvíli obojím kroutila mezi prsty, až vznikla cigareta, kterou si zapálila o plamen lampy.

Už jednou řekl pravdu, proto riskoval další doznání. „Přišel jsem tak, abych měl jistotu, že nebudete doma. Někdo mi říkal, že když zaklepu na dveře, budete střílet špehýrkou.“

Přikývla a opřela se temenem hlavy o napjatou kůži opěradla. „Také se mi to doneslo. Lidi to neodrazuje tak, jak by se dalo čekat.“

Nedovedl odhadnout, jestli mluví vážně, nebo jestli tím říká, že je to lež. „Pak vám musím poděkovat dvojnásob.

Za to, že jste po mně nestřílela a za to, že jste mě pustila dovnitř.“

„Nemáte zač.“

„Smím... smím se posadit? Nebude vám to vadit?“

„Poslužte si, stejně tu nebudete dlouho.“

„Nechce se vám mluvit?“

„Nechci mluvit o Maynardovi, to ne. Nemám žádnou odpověď na otázku, jak to s ním bylo. To neví nikdo. Ale můžete se ptát, na co chcete. A můžete odejít, jakmile mě začnete unavovat, nebo když vás začne nudit, že různými slovy stále říkám ‚nevím‘. To je fuk.“

Když ho takto povzbudila, přitáhl si dřevěnou židli s vysokým opěradlem a posadil se přímo před ni. Otevřel nelinekovaný zápisník na čisté stránce. V její horní části bylo napsáno několik krátkých slov.

Než se zorientoval, zeptala se: „Proč se chcete ptát na Maynarda? Proč právě teď? Je patnáct let po smrti. Skoro šestnáct.“

„A proč ne teď?“ Hale prolistoval předcházející stránky notesu. Teď vyčkával a tužku držel těsně nad nepopsanou stránkou. „Ale odpovím vám jasněji; píšu knihu.“

„Další knihu?“ sykla.

„Tohle nebude nic senzačního,“ začal ji opatrně ujišťovat. „Chci napsat seriózní životopis Maynarda Wilkese. Myslím si totiž, že mu bylo hodně ukřivděno. Souhlasíte?“

„Ne, nesouhlasím. Dopadl přesně tak, jak mohl čekat. Třicet let se dřel a nebylo to k ničemu, a město, kterému sloužil, se k němu zachovalo hanebně.“ Pohrávala si s napůl dokouřenou cigaretou. „Dovolil to. A za to ho nenávidím.“

„Ale váš otec věřil v zákon.“

„To každý kriminálník,“ téměř vyštěkla.

Hale ožil. „Takže vy si tedy myslíte, že byl zločincem?“

Dlouze potáhla z cigarety a řekla: „Nepřekrucujte má slova. Ale máte pravdu. Věřil v zákon. Občas jsem mívala pocit, že nevěří ničemu jinému. Ano, v zákon věřil.“

Praskání polen a prskání jisker vyplnilo chvilku ticha. Nakonec Hale řekl: „Snažím se to pochopit, madam. To je všechno. Myslím, že nešlo jen o útěk z vězení.“

„Proč?“ přerušila ho. „Proč si myslíte, že to udělal? O jaké teorii má být ta vaše knížka, pane Hale?“

Zaváhal, protože zatím ještě nevěděl, co si má myslet. Zkusil to s předpokladem, o němž si myslel, že Briar nijak nepohorší. „Myslím, že udělal to, co považoval za správné. Ale moc rád bych věděl, co si myslíte vy. Maynard vás vychovával sám, nemám pravdu? Musíte ho tedy znát líp než kdokoli jiný.“

Zatvářila se nápadně nezúčastněně. „Asi vás to překvapí, ale nebyli jsme si nijak blízcí.“

„Ale vaše matka zemřela...“

„Když jsem se narodila, ano. Byl to pak jediný rodič, který mi zůstal, ale za moc nestál. Nerozuměl dceři o nic víc než já mapě Španělska.“

Hale cítil, že mezi nimi vyrůstá zeď. Zkusil to tedy jinak. Pohledem přešel nevelkou místnost, poctivý, jednoduchý nábytek a prošlapaná prkna jinak čisté podlahy. Ze svého místa viděl, že všechny čtyři dveře v chodbě jsou zavřené.

„Vyrůstala jste tady? V tomhle domě?“ předstíral, že hádá.

Nijak ji to neobměkčilo. „To vědí všichni.“

„Ale sem ho přinesli. Jeden z těch, který se účastnil útěku z vězení a jeho bratr ho sem přinesli a snažili se ho zachránit. Poslali pro doktora, ale...“

Briar zachytila nahozenou nit rozhovoru a pokračovala: „Ale příliš se nadýchal mlhy. Byl mrtev ještě dřív, než doktor dostal zprávu. A jsem si jistá,“ odklepla do krbu popel o délce článku prstu, „že je to tak lepší.“ Umíte si představit, co by se s ním stalo, kdyby přežil? Soudili by ho pro velezradu nebo přinejmenším pro hrubé porušení subordinace. Šel by do vězení, v horším případě ke zdi.

Měli jsme s otcem rozepře, ale tohle bych mu rozhodně nepřála. Bylo to tak lepší,“ řekla znovu a zadívala se do ohně.

Hale si několik vteřin dával dohromady, co právě slyšel. „Viděla jste ho ještě předtím, než zemřel? Víím, že jste Seattle opouštěla mezi posledními a víím, že jste šla sem. Viděla jste ho? Ještě naposledy?“

Přikývla. „Viděla. Ležel na posteli támhle v zadním pokoji a deku měl nasáklou zvratky, kterými se pak udusil. Doktor tam nebyl a pokud víím, nikdy ani nedorazil. Nevím, jestli v těch dnech po evakuaci bylo vůbec možné nějakého sehnat.“

„Takže byl sám? Mrtvý v tomhle domě?“

„Byl sám,“ ujistila ho. „Hlavní domovní dveře byly rozbité, ale zavřené. Pamatuji si, že ho někdo pietně uložil na postel. Přikryl ho prostěradlem a položil vedle něho jeho pušku a odznak. Ale byl mrtvý a mrtvý zůstal. Mlha ho znovu neoživila. Díky bohu.“

Hale si všechno rychle zapisoval a polohlasem ji povzbuzoval k dalšímu vyprávění. „Myslíte si, že to udělali vězni?“

„Vy ano,“ opáčila.

„Jen to předpokládám,“ odpověděl, ale byl si tím sakra jistý. Bratr toho mladíka z vězení mu řekl, že u Maynarda se ničeho ani nedotkli a nic nevzali. Říkal, že ho položili na postel a zakryli mu obličej. To byly detaily, o kterých se nikdo předtím nikdy nezmínil. Ani během všech těch spekulací nebo při vyšetřování velikého útěku z vězení. A že toho za ta léta bylo hodně.

„A potom...?“ vybídl ji.

„Vytáhla jsem ho dozadu a pohřbila pod stromem, vedle jeho psa. Za pár dní se tu objevili dva policisté z města a vykopali ho.“

„Aby měli jistotu?“

Zabručela. „Aby měli jistotu, že neutekl z města a nezamířil na východ; aby měli jistotu, že ho mlha znovu neoži-

vila; aby měli jistotu, že jsem ho uložila tam, kam jsem jim tvrdila. Vyberte si.“

Dopsal a zvedl oči. „Co jste teď řekla o mlze... věděli už tehdy, co dokáže?“

„Věděli. Zjistili to hodně brzy. Ne všichni, které mlha zahubila, znovu ožili, ale ti, kteří vstali a začali chodit, to udělali hezky rychle. Během několika dní. Ale lidé chtěli mít především jistotu, že Maynard s ničím neutekl. A když měli jistotu, že je mimo jejich dosah, nechali ho tu. Dokonce ho ani znovu nepohřbili. Prostě ho nechali ležet u stroju. Musela jsem ho pohřbívat dvakrát.“

Hale se skláněl nad papírem a tužku držel ve vzduchu. „Promiňte, říkáte jste, chtěla jste...“

„Netvařte se tak překvapeně.“ Zavrtěla se v křesle a kůže zaskřípala. „Aspoň že nezahlázeli jámu. Podruhé to bylo mnohem rychlejší. Dovolte mi otázku, pane Quartere.“

„Hale, prosím.“

„Hale, jak myslíte. Řekněte mi, kolik vám bylo, když se objevila mlha?“

Ruka s tužkou se mu roztrásla, a tak raději odložil tužku na blok. „Bylo mi skoro šest.“

„Tak nějak jsem to odhadovala. Byl jste tedy ještě špunt. Takže si ani pořádně nepamatujete, jaké to bylo před zdi?“

Pomalou zavrtil hlavou; nepamatoval si. V podstatě ne. „Ale pamatuji se, když se zeď začala stavět. Sledoval jsem, jak se stopu za stopou zvedá kolem kontaminovaných bloků. Dvě stě stop do výšky kolem celé evakuované oblasti.“

„I já se na to pamatuju. Sledovala jsem to odsud. Ze zadního okna vedle kuchyně je tam dobře vidět.“ Mávla rukou ke kamnům a malému čtvercovému oknu za nimi. Sedm měsíců, dva týdny a tři dny. Dnem i nocí pracovali na té zdi.“

„To je velice přesné. Vždycky si takhle všechno počítáte?“

„Ne. Ale tohle se pamatuje snadno. Dostavěli zeď ve stejný den, kdy se narodil můj syn. Vždycky jsem si říkala, jestli slyší všechen ten rámus, který dělníci dělali. Když

jsem ho nosila, neslyšel nic jiného – bouchání kladiv, rány kamenických dlát. Jakmile se chudák dítě narodilo, svět ztichl.“

Něco ji napadlo a posadila se zpříma. Křeslo vzdychlo.

Pohlédla ke dveřím. „Když už mluvíme o chlapci, připozdívá se. Ráda bych věděla, kde se zapomněl. Touhle dobou je už obvykle doma.“ Vzápětí se opravila: „Tedy bývá doma. A venku je pořádná zima.“

Hale se opřel o rovné, tvrdé opěradlo židle. „Je to škoda, že svého dědečka nepoznal. Maynard by byl na něho určitě pyšný.“

Briar se předklonila, opřela se lokty o kolena, obličej složila do dlaní a promnula si oči. „To nevím,“ opáčila. Narovnála se a hřbetem ruky si otřela čelo. Stáhla si rukavice a hodila je na nízký kulatý stůl mezi křeslem a krbem.

„Nevíte? Ale on neměl žádná jiná vnoučata, ne? Jiné děti než vás neměl.“

„Pokud vím, tak ne, ale těžko říct.“ Sklonila se a začala si rozvazovat boty. „Doufám, že vám to nevadí. Mám je na sobě od šesti ráno.“

„Ne, ne, na mě se neohlížejte,“ odpověděl a nespouštěl oči z ohně. „Omlouvám se. Přišel jsem nevhod.“

„Nepřišel jste nevhod, ale já vás pustila dovnitř, takže vina je na mé straně.“ Stáhla si jednu botu. Vlhce to mlašklo. „A nevím, jestli by Maynard měl rád Zeka nebo naopak. Zeke je úplně jiný.“

„Není Zeke...“ Hale se pomalu dostával na nebezpečnou půdu. Věděl to, ale nedokázal si pomoci. „Není třeba Zeke hodně podobný svému otci?“

Briar nehnula ani brvou. S tváří hráče pokru zírала do ohně. Stáhla si i druhou botu a postavila ji vedle první. „Možné to je. Krev se asi nezapře, ale stále je to ještě chlapec. Ještě má dost času, aby se našel. Ale pokud jde o vás, Hale, obávám se, že vás budu muset vyprovodit. Připozdívá se a do svítání moc času nezbývá.“